

mister Hamandeggs, az egyén és a népek hibája ugyanegy következménnyel jár: „szabadságuk“ eladásával, vagy elvesztésével. Figyeljen rám kérem — ingyen jut hozzá! Az igazgatóságnak az a terve, hogy megbízható egyén ingyen elviheti. Csupán nekem jár bagatell százezer dollár közvetítési díj. Megegyeztünk?

— Már vinni szeretném!

— Vigye kérem. Elmegyünk egy finom helyre, bemutatom a megbízóleveletemet, ön leszámolja a százezret, aztán vigye minél messzebbre, építsen számára egy sufnit, zárja el. Eljön majd az idő, nincs messze már, mikor az emberek megvesznek azért, hogy csak egy pillanatra közelébe kerülhessenek. Jönnek messze országokból, az egész világból, nyomorékon, bénán, félőrülten, a mellüket verve, esengve, mindent ígérve, hogy bocsássa be őket a félszerbe, ahol áll, és ön majd jó pénzért megmutatja. — Ime, hölgyeim és uraim, ilyen volt! Csak itt nálam látható, nem csálás, nem ámitás, tessék csak, folyvást lehet! Remek üzlet, mi!? Gyertünk, mister Hamandeggs, számolja le a dollárokat, aztán vigye a „Szabadságot“! Az ám, előbb szigorúan leszámolni! Mert én abban különbözöm mindenki mástól, hogy ha el is adom az ilyesmit, csak valódi, kemény dollárokért teszem és nem zavaros, ostoba, üres ígéretekért.

FEKETE FERENC: EGY JAJONGÓ POÉTÁHOZ

*Ne hidd, hogy vékony el-el csukló,
sopánkodó szent szisszenésed,
ha vérről, szennyről s dögvészről szól,
nyugalmat ad és menedéket;*

*nem rémültek rémületét vinni,
jajongókkal együtt jajongni,
de sokkal inkább ma, mint máskor,
költőnek szépért kell rajongni,*

*mikor gyűlöletből lesz a szentély
és fojtogat tömény sötétség,
igen, most zengj dicshimnuszról róla
hogy az ég kékje mily csodaszép kék!*

*Ha megroggyant gyenge gerinced
és belefáradsz az igába:
vedd csak észre, hogy milyen büszke
s egyenes a fenyőfa háta;*

*ha maró guny, sötét erőszak
megtépázták a lobogódat:
nézd, a szabadságnak kékjét
lengeti fent, szilaj szellő-had!*

*Ha megríkat a kicsinységed:
mutasd a hegyek mily nagyok
s hirdesd ha talpig guzsbakötnek:
mily szabadok a csillagok!*